

Nagajivi veterček.

Veter skozi okence
v sobico je zapihljaj,
po kotičkih vseh tako
veterček je šepetal:

„Ej, to ste zaspančki vi,
lahko vas je v lice sram;
glejte, solnce se smehlja
vsem zaspancem — tudi vam!“

Nagajivi veterček
v strahu brž je odhitel —
Tončka se je menda zbal,
ki je knjigo v roke vzela . . .

Slavko Slavič.

Anka in sinica.

(Basen.)

Sinica:
„Cicifuj! Cicifuj!
Anka, hitro se obuj.
Sedem je že ura bila,
in ti komaj se zbudila? —
Anka, hitro se obuj.
Cicifuj! Cicifuj!“

nagajiva ti sinica.
Da si Anka ti, ne ptica,
kdo ve, če bi tudi ti
še ne spala? Hihihhi!“

Ko sinica to zasliši,
brž sŕči k sosednji hiši.

Anka:
„Cicifuj! Cicifuj!
Nič se mi ne posmehuj,

Olgica sosedova
je med tem že v šolo šla.

Janko Polàk.

Nad poljanami.

Poglej skozi dan
prek jasnih poljan:
škrjanček nad njivami poje.
Dviguje se v vzduh,
kot da bi bil gluha
za čivkanje mladeži svoje.

Ni njemu nič mar
trpin gospodar,
ki spodaj si njivico orje.
Čirí čičirí škrjanec drobí,
vedri mu obraz,
in v zračno dviguje se morje.

Mokriški.

